

[Arnth Jensen.]

i Forstæder og Stationsbyer, mod 64,1 pCt. i rene Landdistrikter, var Forholdet i 1925, da de sønderjyske Amter kom med, 13,3 pCt. og 43,3 pCt. Men efter Folketællingen i 1945 har Forholdet yderligere ændret sig, saaledes at Stillingen nu er ca. 17,5 pCt. i Stationsbyer og Forstæder og 35 pCt. i reelle Landkommuner. Det viser altsaa, at $\frac{1}{3}$ af Amtskommunernes Indbyggere nu bor i Stationsbyer og Forstæder, og denne Udvikling betyder voksende Behov og dermed større Skatteudskrivning for Amtskommunen, jeg kan ogsaa føje til: større Amtsskattebyrde for de rene Landdistrikter, det tror jeg ikke man vil benægte.

Ser man saa paa selve Udviklingen i Amtsbeskatningen, viser det sig, som ogsaa den højtærede Indenrigsminister oplyste, at medens man i 1937—38 udskrev 24,5 Mill. Kr., voksede Udskrivningen til i 1945—46 at være 56,3 Mill. Kr., og for 1947—48 er Udskrivningen ansat til 62,2 Mill. Kr. I Løbet af 10 Aar er den altsaa vokset med 37,7 Mill. Kr. eller med over 150 pCt.

I denne Forbindelse kan det ogsaa have sin Interesse at se paa, hvorledes de skatteansatte Indtægter bliver fordelt. Tager man Skatteaaret 1946—47, var Forholdet det, at det samlede ansatte Indkomstbeløb i Landkommunerne var 3 349 Mill. Kr. Af dette Beløb faldt 953 Mill. Kr. paa selvstændige Landmænd, 654 Mill. Kr. paa Landarbejdere og Medhjælpere, medens Resten, 1 742 Mill. Kr., var indtjent af andre, det vil sige, at kun en mindre Part af Indtægten staar bag Amtsskattebyrden, medens langt den største Part af Indtægten oppebæres af Folk, der overhovedet ikke skatter til Amtet.

Maaske vil man sige: Hvordan er det med Formuerne? Staar de ikke bagved? Vi tager igen Skatteaaret 1946—47. Den ansatte Formuemasse var da i Landkommunerne 9 136 Mill. Kr. Af denne Formuemasse har selvstændige Landmænd 3 914 Mill. Kr., Landarbejdere og Medhjælpere 581 Mill. Kr., medens Resten, 4 641 Mill. Kr., eller over Halvdelen, ejes af andre.

Jeg har fremført disse Tal for at paavise, at naar det gælder Amtsbeskatningen, kan man just ikke sige, at den demokratiske Grundregel: Lige Ret og lige Pligt er sket Fyldest. For dog i nogen Maade at nærme os det — vi siger langt fra, at vi ved vort Forslag naar det — foreslaar vi, at Halvdelen af den Stigning, der siden 1937—38 har fundet Sted i Udskrivning af Amtsskatterne, efter Amtsrådets Bestemmelse

kan paalignes samtlige Beboere i Amtskommunen, som er paalignet Indkomstskat til Staten, og at Beløbet paalignes i Forhold til deres Statskatteansættelse. Dette vil, hvis Forslaget ophøjes til Lov, i Øjeblikket formentlig betyde, at Amtsbeskatningen paa fast Ejendom lettes med ca. 20 Mill. Kr., og det vil samtidig betyde, at Personer, som hidtil kun har været Nydere og Medbestemmere, vil komme til ogsaa at bære en om end lille Del af Byrderne, og dermed vil vi ogsaa nærme os samme Beskatningsforhold som i Bykommunerne, hvor jo alle Skatteyderne er med til at udrede Ydelser, som nu i Amtskommunerne alene præsteres af Ejendomsbesidderne.

Under tidligere Debatter om disse Beskatningsforhold har man været inde paa Drøftelsen af den mere principielle Side af Ejendomsbeskatningen, dels om dens Berettigelse i det hele taget og dels om Følgerne af en eventuel Nedsættelse af den. Modstanderne af en Nedsættelse har bl. a. fremført, at Ejendomsskatterne som saadanne maa betragtes som en Prioritet i Ejendommene, og hvis man derfor lettede dem, vilde det være en direkte Foræring til de nuværende Ejendomsbesiddere. Andre har argumenteret med, at en Lettelse vilde bevirke højere Ejendomspriser, og endelig har det ogsaa været fremført, at en Lettelse vilde komme de større Ejendomsbesiddere til gode.

Jeg skal imidlertid ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa alt dette, i hvert Fald ikke i første Omgang. Den højtærede Minister var jo slet ikke inde paa disse Betragtninger, og jeg mener ogsaa, at som Udviklingen i de sidste ti Aar har været, baade hvad Højden af Amtsskatteudskrivningen angaar og med Stationsbyernes Vækst i Erindring, er det egentlig mere Spørgsmaalet om Ret og Uret i denne Beskatningsmaade, som man maa se paa, og det ligger saa klart og saa ligetil, at megen Forklaring er unødvendig, dertil er Kendsgernerne alt for oplagte. Kræv Ret og øv Ret, det er Demokratiets Løsen, og et Skridt mod Opfyldelsen af dette er Hensigten med dette Lovforslag, som jeg derfor anbefaler til en hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse i det høje Ting.

Jeg tilføjer, at det andet Lovforslag angaaende Udligningsfonden, som Ministeren gjorde opmærksom paa, kun er en teknisk Følge af det første. Hvis det vedtages, saa maa den nævnte Paragraf falde. Jeg gentager endnu en Gang, at jeg anbefaler Lovforslagene til velvillig Behandling og til Gen gennemførelse i det høje Ting.